

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

det øvrige Land; skal Staten sætte Penge i at modernisere Statsbanernes Nærtrafik omkring København, maa de ogsaa sætte Penge i de private Baner rundt om i Landet. At der i det førstnævnte Tilfælde, Elektrificeringen af Københavns Nærtrafik, er Tale om en Pengeanbringelse, som ventes at ville forrente sig, medens i det sidstnævnte Tilfælde, Støttekapital til private Baner, vistnok ingen tør paastaa at have nogen saadan Forventning, skal jeg ikke komme ind paa; jeg skal kun sige, at ligesom der ingen saglig Forbindelse er mellem Ændringsforslaget og Lovforslaget, saaledes er der heller ikke nogen reel Anledning til at sammenblande disse to Spørgsmaal.

Som det oplyses i Betænkningen, har jeg nemlig i Udvalget meddelt, at Spørgsmaalet om Støttekapital til Privatbanerne allerede i nogen Tid har beskæftiget Ministeriet, og at man venter at kunne forelægge fornødent Forslag herom i Begyndelsen af næste Rigsdagssamling. Jeg har tilmed fra Samraadet i Udvalget det Indtryk, at der heller ikke med Hensyn til Formen eller Betingelserne for en saadan Støttekapitals Ydelse er Væsenforskel i Opfattelsen mellem det ærede Medlem Hr. Slebsager og mig.

Nu vil man maaske sige, at naar dette er Tilfældet, saa kunde Ministeren vel se bort fra den manglende saglige Forbindelse mellem disse Spørgsmaal og søge at ordne Spørgsmaalet med Hensyn til Privatbanerne nu paa denne Lov, og det skulde jeg saamænd ogsaa have været villig til, hvis jeg i øvrigt ansaa det for gør ligt. Men Mindretallets Ændringsforslag løser ikke Spørgsmaalet. Den Tillid, som dette Forslag viser Ministeren ved at stille 8 Mill. Kr. til hans nogenlunde frie Raadighed, kan jeg selvfølgelig kun tage som en venlig Anerkendelse, og jeg kan naturligvis kun beklage, at man fra de Konservatives Side positivt udtaler, at man ikke kan yde mig en tilsvarende Anerkendelse; jeg tager den altsaa som en velvillig Anerkendelse, men jeg maa jo indrømme, at jeg tvivler paa, at jeg selv med noget Haab om Gennemførelse kunde have fremlagt et Lovforslag, der indeholdt en saadan Bestemmelse.

Derimod synes selve Beløbet, de 8 Mill. Kr., der nævnes i Ændringsforslaget, efter de Oplysninger, jeg hidtil har kunnet skaffe mig, vel rundeligt; jeg tror ikke, der behøver at medgaa saa mange Penge hertil, og det har jo altid været noget, som Rigsdagen, og da specielt Venstre, har set som sin Op-gave ikke at stille flere Penge til Raadighed,

end der maatte siges at være absolut nødvendigt. Paa den anden Side synes de 15 pCt. af Banens Aktiekapital, der er sat som Maksimum for Statens Deltagelse, for lavt til at komme igennem med, naar der er Tale om visse ældre Privatbaner, hvor baade Sporene skal fornyes og Materiellet moderniseres.

Jeg har imidlertid ikke selv endnu kunnet foreslaa eller formulere et Ændringsforslag, der løser Spørgsmaalet, og jeg tvivler paa, et saadant kan fremsættes, at Spørgsmaalet i det hele taget kan løses i en saadan enkelt Lovparagraf. Dertil er Forholdene, under hvilke Landets forskellige Privatbaner er anlagt og drives, alt for forskellige. Det er da ogsaa meddelt mig, at under de foreløbige Overvejelser, som Fællesrepræsentationen for Privatbanerne har foretaget som Grundlag for en paatænkt Henvendelse til Ministeriet, er man standset ved hele fire forskellige Former for Fremgangsmaaden med Hensyn til Støtte.

Jeg tror derfor, at man ikke i Øjeblikket kan komme videre end af mig paatænkt, nemlig i et hurtigt arbejdende Udvalg, hvor Rigsdagen er repræsenteret, i Løbet af Sommeren at arbejde Stoffet igennem og herunder — det bliver man sikkert nødt til — at forhandle med de enkelte Baner, saaledes at et eventuelt Lovforslag kan foreligge til Efteraaret. Jeg henstiller, at Forslagsstillerne, som formentlig selv erkender deres Ændringsforslags Begrænsning i Retning af fuldt ud at løse Spørgsmaalet, stiller sig tilfreds med den af mig paatænkte Fremgangsmaade og med den i mine Bemærkninger i Betænkningen og ogsaa her udtalte gode Villie til at medvirke til Løsning af dette, som jeg erkender, vigtige og meget paatrængende Spørgsmaal.

Sluttelig vil jeg blot i Anledning af det ærede Medlem Hr. Slebsagers i Betænkningen og her udtalte Betænknelighed ved at tilvejebringe Beløbet til Nærtrafikken ved Laan peges paa, at det dog her drejer sig om formentlig rentable Anlægsudgifter, og Mindretallet synes jo ogsaa at have overvundet disse Betænkneligheder, naar det drejer sig om de 8 Mill. Kr. til Privatbanerne, som ikke kan ventes at være rentebærende, idet man gennem Ændringsforslag Nr. 4 tydeliggør, at Finansministeren bebyndiges til at optage Laan ogsaa til at fremskaffe disse 8 Mill. Kr. For øvrigt vil jeg herom kun gøre den Bemærkning, at Laanene kun vil blive optaget i saa stor Udstrækning, som Statens finansielle Forhold nødvendiggør det.